

Open boek

“Kom zitten kind. Mijn tas neemt een hele stoel in beslag, wat een schande.” De oma haalt haar handtas van één van de twee stoelen van de bushalte en wenkt dat ik kan zitten. Ik knik vriendelijk, neem plaats en haal mijn boek *Le mot qu'il faut* tevoorschijn. Niet alleen de lente staat voor de deur, maar ook de tentamenperiode waarin onder andere mijn Franse woordenschat wordt getoetst. Het boek trekt haar aandacht. “Welke taal is dat?” Ik antwoord haar dat ik in het eerste jaar van de opleiding Franse taal en Cultuur zit, aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Zelf is ze meer van de Italiaanse taal, geeft ze aan. “Jarenlang op vakantie geweest. Als kind al, toen ze met haar ouders en broers in Amsterdam woonde. Het familie-uitje van het jaar.” Ik luister naar haar enthousiasme voor de Italiaanse taal en sla het boek half dicht om niet ongeïnteresseerd over te komen.

Vervolgens geeft ze zonder dat ik ernaar vraag de verklaring hoe zij uiteindelijk in het Gelderse dorpje Wijchen terecht is gekomen. Ze was op zoek naar avontuur en trok de stoute schoenen aan. Ze plaatste een advertentie in de krant waarin ze aangaf op zoek te zijn naar een weduwnaar. Die vond ze. In Nijmegen. Zonder er ook maar één seconde over na te denken pakte ze haar spullen om bij een jonge weduwnaar in te trekken die ook nog eens twee peuters had. “Dat kwam mooi uit want ik had altijd al gezegd: een man hoef ik niet perse, maar een kind wel.” Haar operatie was begonnen: zonder de beste man in te lichten, stopte ze met de pil. Ook dit vertelt ze schaamteloos. “Je raadt het nooit: ik raakte direct zwanger en mijn zoon, och een pracht van een jong, werd geboren op Valentijnsdag.” Hoe snel ze haar spullen inpakte om naar Nijmegen te verhuizen, zo snel pakte ze ook weer haar spullen om bij haar man te vertrekken nadat de buit binnen was.

De bus komt eraan. We staan op en checken in. Ik wens haar een prettige reis toe en ga achterin de bus zitten. Terwijl ik wederom mijn boek *Le mot qu'il faut* open sla, hoor ik dat ze haar volgende slachtoffer heeft uitgekozen: de buschauffeur. Ik besef dat ik niet zo open ben als deze vrouw. Nooit geweest. Zou dat door mijn ziekte HME-MO komen? Zou ik daardoor minder snel mezelf bloot kunnen geven ten opzichte van anderen? Eén ding is zeker: een open boek bij uitstek, dat is deze vrouw.

Eva de Waal